

Arrest

nr. 300 912 van 1 februari 2024
in de zaken RvV X / IX, RvV X / IX, RvV X / IX en RvV X / IX

In zake: 1. X
2. X
In eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen :
X ,X en X
3. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS
Amerikalei 122
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, en X die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2022 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 september 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. (zaak X)

Gezien de verzoekschriften die dezelfde verzoekende partijen op 24 oktober 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (zaken X, X en X)

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht (in de zaak RvV X) van 9 november 2022 met referentnummer X

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 9 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt aan de aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoekende partijen hadden ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard op grond van de volgende motieven:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.06.2021 werd ingediend en op data van 02.11.2021, 06.01.2022, 11.04.2022, 03.05.2022, 05.07.2022 en 09.09.2022 werd geactualiseerd door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 01.03.2017 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 10.04.2017 diende hun oudste zoon R., als begeleide minderjarige, een asielaanvraag in eigen naam in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 02.07.2018 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 08.05.2017 dienden zij hun tweede asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 22.06.2017 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkenen verkozen weer om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 05.07.2018 dienden hun zoon S. en dochter R. een asielaanvraag in, in eigen naam. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 24.06.2019 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun derde asielaanvraag, ingediend op 11.09.2019, werd afgesloten op 02.03.2018 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen weer om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Hun vierde asielaanvraag evenals de tweede asielprocedure in hoofde van hun zoon R. werden afgesloten op 29.06.2021 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 11.02.2022 diende hun zoon S. in eigen naam een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 02.09.2022 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de asielprocedures – namelijk één jaar en zeven maanden voor de eerste, één jaar en drie maanden voor de procedure van hun zoon R., anderhalve maand voor hun tweede procedure, elf maanden voor de procedure van S. en R., zes maanden voor hun derde procedure, twee jaar en vijf maanden voor hun vierde procedure en voor de tweede procedure van R. en zeven maanden voor de procedure van hun zoon S. – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde

landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijvende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven. Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. We stellen verder vast dat de terugkeerrichtlijn enkel van toepassing is bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten. In casu betreft het evenwel een aanvraag tot een verblijfsvergunning op grond van een louter nationale bepaling. Het voormelde artikel 6.4 verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, Mahdi, pt. 89), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Met andere woorden, dit artikel schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander enerzijds en een terugkeerbesluit anderzijds. De mogelijkheid om aan illegaal verblijvende derdelanders al dan niet een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundair Unierecht (RVV, arrest nr 265731 van 17.12.2021). Betrokkenen tonen echter niet aan dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat er geen Belgische ambassade is in Irak, maar dat zij zich dienen te richten tot de Belgische ambassade in Jordanië. Zij wijzen er op dat zij niet over een visum voor Jordanië beschikken, dat zij slechts over beperkte financiële middelen beschikken, dat zij geen banden hebben met Jordanië en dat het een lange reisweg is tussen Irak en Jordanië. Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Irak; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Amman, Jordanië. Er zijn vele landen waar er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is. Personen die in die landen verblijven dienen zich te wenden tot de diplomatieke post van een Europese lidstaat in dat land waarmee de Belgische overheid samenwerkt of dienen zich te begeven naar een buurland om gebruik te maken van de diensten van de aldaar aanwezige Belgische diplomatieke post of zij dienen gebruik te maken van de mogelijkheid om aanvragen om machtiging tot verblijf vanop afstand aan te vragen. Betrokkenen tonen niet dat zij geen visum kunnen bekomen voor Jordanië noch maken zij aannemelijk dat zij niet over de nodige financiële middelen zouden beschikken om dit te bekostigen. Betrokkenen tonen dan ook niet aan dat zij niet kunnen rekenen op eventuele financiële ondersteuning van hun uitgebreid familiaal netwerk in Irak. Volledigheidshalve merken wij nog op dat uit navraag bij de Belgische Ambassade te Jordanië is gebleken dat Iraakse onderdanen zich niet persoonlijk naar Amman dienen te verplaatsen. Betrokkenen dienen zich te richten tot een TLS contact centrum (in Bagdad of in Erbil) de partner in Irak voor alle visa-aanvragen voor België en dit vanaf 15.09.2021. Betrokkenen dienen zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Jordanië. Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Het feit dat er geen diplomatieke post in Irak is, kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen verwijzen in dit kader naar twee arresten van de RVV, namelijk arresten nr. 222 504 van 12 juni 2019 en arrest nr. 231 809 van 27 januari 2020 waaruit, volgens de raadsman van betrokkenen, zou blijken dat het feit dat er geen diplomatieke post is in het land van herkomst een buitengewone omstandigheid op zich zou vormen. Het gegeven dat de Raad van State in vroegere arresten, die bovendien geen precedentswaarde hebben, heeft geoordeeld dat “naargelang de concrete omstandigheden van de zaak de afwezigheid van een Belgische diplomatieke of consulaire post” als buitengewone omstandigheid kan worden aangevoerd, doet aan het voorgaande geen afbreuk (RVV, arrest nr. 269908 van 17.03.2022).

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun zeven asielprocedures naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij niet meer over een familiaal netwerk in Irak zouden beschikken en dat zij verschillende familieleden verloren in Irak. Zij zouden op geen enkele vorm van

steun meer kunnen rekenen, noch materieel, noch financieel. Evenmin zouden zij over een eigen woonst beschikken in Irak. Echter, uit het administratief dossier van betrokkenen en meer bepaald uit het de beslissing van het CGVS dd. 28.01.2021 blijkt dat betrokkenen wel degelijk over een ruim familiaal netwerk beschikken in Bagdad. Vaststaat dat mijnheer minstens nog één zus en twee broers heeft in Bagdad en mevrouw heeft zowel haar moeder, haar zus en twee broers die in Bagdad verblijven. Bovendien onderhoudt mijnheer ook nog contacten met vrienden in Irak. Het CGVS besluit dat de diverse familieleden en vrienden die zich nog in Bagdad bevinden hen ondersteuning kunnen bieden indien nodig (CGVS, 28.01.2021, p. 7-8). Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 33 jaar voor mijnheer en ruim 31 jaar voor mevrouw in Irak en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen materiële of financiële steun zouden hebben, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het feit dat deze steun gericht is op een permanente terugkeer is correct maar dit maakt een terugkeer naar het land van herkomst niet bijzonder moeilijk.

Betrokkenen beroepen zich op de ernstige medische problematiek van mevrouw. Zij zou ernstige gezondheidsproblemen hebben waarvoor zij in behandeling is. In het kader hiervan zou mevrouw nood hebben aan mantelzorg en zou zij niet in staat zijn om situaties correct in te schatten waardoor zij dus niet Jordanië zou kunnen afreizen. Ter staving hiervan leggen betrokkenen volgende stukken voor: psychologische rapporten dd. 18.09.2019, 05.03.2020, 31.08.2020, 01.10.2020, 05.11.2020 en 11.12.2020, emailcorrespondentie van Fedasil inzake betrokkene evenals een journaal, twee psychiatrische verslagen dd. 21.10.2020 en dd. 01.12.2020, een omstandig geneeskundig verslag van dr. Mommaerts dd. 04.12.2020 samen met een verzoekschrift tot opname voor observatie en een bevel tot opname dd. 04.12.2020. Allereerst dienen we op te merken dat uit hetgeen vooraf gaat blijkt dat betrokkene niet dient af te reizen naar Jordanië om daar de aanvraag in te dienen maar dat zij deze aanvraag kan indienen in een TLS contact centrum te Bagdad. Betrokkene beschikt over een uitgebreid familiaal netwerk in Bagdad waarop zij een beroep kan doen voor ondersteuning, indien nodig. Mevrouw dient evenmin alleen terug te keren naar Irak en zal dus niet als alleenstaande daar terecht komen maar als gezin. In Bagdad kan ze bovendien opgenomen worden binnen haar ruimer familiaal kader, zodat zij niet op zichzelf is aangewezen om situaties te beoordelen en in te schatten. Verder wijzen we op het feit dat mevrouw op basis van de hier ingeroepen medische problematiek reeds een aanvraag 9ter indiende die echter ongegrond werd afgesloten op 06.10.2021. Deze beslissing werd bevestigd door de RVV op 27.01.2022. We stellen dus vast dat de medische problematiek van betrokkene reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst en niet werd weerhouden omdat de nodige behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst en dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. We verwijzen in dit kader naar het artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard in het kader van een aanvraag 9bis. Het motief dat steunt op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet kan op zichzelf genomen reeds volstaan als redengeving voor het niet aanvaarden van verzoekers gezondheidstoestand als buitengewone omstandigheid (RVV, arrest 244999 van 27 november 2020). Bovendien merken we op dat het administratief dossier geen nieuwe medische attesten meer bevat na de betekening van de ongegronde beslissing 9ter op 27.10.2021. De bij huidige aanvraag 9bis voorgelegde attesten werden eveneens voorgelegd bij deze aanvraag 9ter. Het meest recente stuk dateert bovendien reeds van 11.12.2020, op heden dus bijna twee jaar geleden. Betrokkene toont de actualiteitswaarde van de voorgelegde stukken, die bovendien reeds beoordeeld werden in het kader van haar aanvraag 9ter, niet aan. Evenmin blijkt uit de voorgelegde stukken dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Volledigheidshalve verwijzen we eveneens naar de

beslissing dd.28.01.2021 van het CGVS. Betrokkene beriep zich namelijk ook in deze asielprocedure op haar psychologische problematiek waarbij dezelfde stukken werden voorgelegd: "Wat de situatie van uw echtgenote en meer bepaald haar psychische toestand betreft, moet worden opgemerkt dat de enige (voorlopige) diagnose die tot op heden werd gesteld door een psychiater (E.C.) als volgt luidt: depressieve episode, ernstig met angstige spanning en persisterend. De overige rapporten/verslagen, afkomstig van de psychologen J. en C., betreffen structureel summiere stukken die niet verder reiken dan het beschrijven van de (nota bene ongeloofwaardig bevonden) asielproblematiek en een opsomming geven van de door uw echtgenote aangereikte klachten. Nergens in deze stukken blijkt er sprake van een psychiatrisch onderzoek of van diagnostische vaststellingen. Wat de "omstandige geneeskundige verklaring" als bijlage bij een verzoekschrift tot opnemings ter observatie betreft, dient te worden opgemerkt dat dit document – waarin staat dat uw echtgenote door de onzekerheid "helemaal is doorgedraaid" – zonder verdere context stelt dat uw echtgenote zich met een mes van het leven wilde beroven. De verregaande conclusie werd hierbij neergeschreven dat zij haar poging in de toekomst zal herhalen en mogelijks haar kinderen zal meenemen in haar suicide actie. Echter moet worden opgemerkt dat het document, zoals reeds opgemerkt, verder geen enkele context meegeeft. Bovendien is het document opgesteld door een huisarts en er is geen enkele indicatie dat deze persoon de expertise heeft om (verregaande) conclusies te trekken inzake de psychologische toestand van uw echtgenote, laat staan dat ergens uit de stukken kan blijken dat deze huisarts deze conclusies nam op basis van een grondige, objectieve psychologische opvolging." (CGVS, 28.01.2021, p. 9) De ingeroepen medische elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich tevens op een medische problematiek in hoofde van hun zoon S. Hij zou nood hebben aan psychologische begeleiding en een reis naar Irak zou zijn klachten ongetwijfelde enkel doen toenemen. Ter staving hiervan leggen betrokkenen volgend stuk voor: een psychologisch rapport dd. 19.01.2020 opgesteld door Jansen Jan. We merken echter op dat uit dit attest enkel blijkt dat hun zoon twee maal op gesprek ging en hierbij te kennen gaf dat hij stress- en spanningsklachten had. Het administratief dossier bevat nog een later attest, namelijk van 04.06.2020, dat stelt dat de situatie licht verbeterd was. Echter, we stellen vast dat het hier om zeer summiere attestering zonder diagnose gaat, die geen enkel licht werpt op de ernst of actualiteit van de ingeroepen psychologische toestand van hun zoon. Verder wijzen we er op dat deze attesten dateren van meer dan twee jaar geleden en dus slechts een geringe actualiteitswaarde hebben. Evenmin blijkt uit het voorgelegd attest dat hun zoon niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden, noch dat zijn problematiek verergerd zou worden door een terugkeer naar Irak. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich tevens op een medische problematiek in hoofde van hun jongste dochter waarbij momenteel verschillende afspraken gepland zouden zijn om dit verder te onderzoeken en om vast te stellen welke medische en/of operatieve ingrepen er dienen te gebeuren. Ter staving hiervan leggen betrokkenen volgende stukken voor: een raadplegingsverslag kindergeneeskunde d. 27.01.2020, een aanwezigheidsattest voor een consulatie dd. 12.03.2020 en twee requisitoria voor consultaties op 16.03.2020 en op 14.03.2020. We stellen vast dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat er sprake is van een medische problematiek waarvoor behandeling en opvolging noodzakelijk zijn. We verwijzen naar de beslissing van het CGVS dd. 28.01.2021 waaruit blijkt dat: "Wat betreft uw jongste dochter, bij wie spina bifida occulta werd vastgesteld, dient te worden opgemerkt dat op de website van UZ Leuven het volgende te lezen staat inzake deze variant van spina bifida: 'veelvoorkomende en milde vorm van spina bifida waar de meesten geen hinder van ondervinden. Vaak wordt de aandoening pas op latere leeftijd ontdekt, nadat er een scan wordt gemaakt van de wervelkolom voor een andere reden. Toch is het mogelijk dat ook bij personen met spina bifida occulta beperkingen of geassocieerde problemen optreden, zoals incontinentie.' Aangezien de gevolgen van spina bifida occulta duidelijk kunnen variëren van persoon tot persoon werd er tijdens het onderhoud ingegaan op de sacrale dimple van uw dochter en meer bepaald naar de specifieke problemen die zij hierdoor mogelijks zou ondervinden. U gaf hierbij te kennen: 'voorlopig heeft ze er geen last van, maar later dan dat wel anders evolueren.'. Aangezien uit een email van een verpleegkundige van Fedasil kan worden afgeleid dat de onderzoeken met betrekking tot uw dochter ondertussen zijn afgelopen, werd gepolst naar de resultaten hiervan. Hierop gaf u aan: 'dus ja, dat klopt. Er zijn onderzoeken achter de rug, met sonar, onderzocht geweest, en het gaat goed met haar.' Vervolgens bevestigde u nog dat haar ontwikkeling normaal was voor iemand van haar leeftijd." (CGVS, 28.01.2021, p. 9). Noch huidige aanvraag 9bis noch het administratief dossier bevatten medische stukken waaruit het tegendeel zou blijken. We stellen dus vast dat er in casu actueel geen sprake is van een medische problematiek die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk zou maken.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij het centrum van hun belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België hebben opgebouwd na een verblijf van zes jaar in België. Hun bijzondere banden met België en hun intense sociale relaties vallen, volgens betrokkenen, onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog familieleden van hen in België verblijven. In Irak, meer bepaald in Bagdad, beschikken zij echter over een ruim familiaal netwerk. De bestaande gezinseenheid (ouders en vier kinderen) blijft volledig behouden daar geen enkel gezinslid over verblijfsrecht beschikt. Uit het administratief dossier blijken geen hinderpalen om hun gezinsleven verder te zetten in Irak. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden en die van hun kinderen 27 getuigenverklaringen voorleggen en één bewijs van deelname aan voetbalactiviteiten in 2016. Echter, uit deze getuigenverklaringen blijkt niet dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Wat hun kinderen betreft, slechts één verklaring handelt specifiek over hun zoon S.. Verder wordt slechts één bewijs van deelname aan buitenschoolse activiteiten (met name voetbaltrainingen in 2016 voor hun twee zoons) voorgelegd. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij of hun kinderen bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Irak uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun twee jongste kinderen in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun twee jongste kinderen nooit in Jordanië geweest zijn en dus zouden moeten reizen naar een compleet onbekend land. Echter, uit hetgeen vooraf gaat blijkt reeds dat betrokkenen zich niet naar Jordanië hoeven te begeven maar dat het mogelijk is om de aanvraag in

te dienen via het TLS-contact centrum in Bagdad. Betrokkenen wijzen er tevens op dat hun twee oudste kinderen evenmin banden met Irak zouden hebben en dat België hun thuisland geworden zou zijn. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Irak hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Irak niet zouden kunnen aansluiten op school. De twee oudste kinderen zijn beide geboren in Irak en brachten er hun eerste acht en elf levensjaren door. De twee jongste kinderen zijn in België geboren. Alle kinderen hebben ook via hun ouders een band met Irak. Verzoekers hebben immers de Irakese nationaliteit en zijn in Irak geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Iraakse taal (Arabisch) en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Wat de twee oudste kinderen betreft, merken we op dat zowel S. als R. nood hadden aan een tolk bij hun asielinterviews en dat zij dit interview aflegden in het Arabisch. Hieruit blijkt duidelijk dat de moedertaal van de kinderen wel degelijk het Arabisch is, niettegenstaande zij daarnaast ook Nederlands spreken.

Betrokkenen beroepen zich op de scholing van hun kinderen waarbij zij benadrukken dat zij bij een terugkeer een schooljaar zouden verliezen waardoor hun educatieve loopbaan onderbroken zou worden en zij een achterstand zouden oplopen. Ze zouden ongelofelijke inspanningen geleverd hebben om Nederlands te leren. Bovendien zouden ze het enorm goed op school. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Volledigheidshalve wijzen we er op dat de kinderen in 2015 naar België kwamen op achtjarige en elfjarige leeftijd. We mogen dus aannemen dat zij reeds scholing genoten in Irak en dat hun ouders dus de keuze maakten om de scholing van hun kinderen in Irak te onderbreken. Betrokkenen tonen niet aan waarom wat in 2015 wel kon, nu niet meer kan of ernstige schade zou toebrengen. Hun oudste zoon is bovendien net meerderjarig geworden en dus niet langer leerplichtig. Zoals blijkt uit de asielinterviews van hun beide zoons, is het Arabisch hun moedertaal, niettegenstaande zij daarnaast ook Nederlands spreken. Hun jongste kinderen dienen het basisonderwijs nog op te starten.

Betrokkenen beroepen zich op het hoger belang van hun kinderen zoals vervat in het Internationaal verdrag inzake de rechten van het kind, meer bepaald op artikels 3, 4, 9, 24, 28 en 29. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag en inzake artikel 2 van het protocol nr. 1 bij het EVRM dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Inzake artikel 29 van het Verdrag, betrokkenen tonen niet aan dat de kinderen in Irak hun persoonlijke talenten, geestelijke en lichamelijke vermogens niet kunnen ontplooiën. Evenmin tonen betrokkenen aan dat hun kinderen in Irak niet kunnen genieten van de grootst mogelijke mate van gezondheid en dat zij er geen toegang zouden hebben tot gezondheidsvoorzieningen (artikel 24). Wat betreft het aangehaalde artikel 9 (scheiding kind en ouders)

dient opgemerkt te worden dat hiervan geen sprake is daar de kinderen niet van hun ouders gescheiden worden. Inzake artikel 4 van dit Verdrag maken betrokkenen het niet aannemelijk op welke wijze dit artikel geschonden wordt. Bovendien tonen zij niet aan dat Irak niet eveneens alles zouden doen wat in hun macht ligt om kinderrechten te verwezenlijken.

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat het hoger belang van hun kinderen geschaad zou worden door een tijdelijke terugkeer naar Irak. De bestaande gezinseenheid blijft volledig behouden. Gezien de verschillende asielprocedures van het gezin negatief afgesloten werden, blijkt dat de kinderen geen ernstige moeilijkheden riskeren in het land van herkomst. Verder worden de kinderen niet gescheiden van hun ouders. Uit het administratief dossier blijkt verder dat het gezin nog banden heeft met het land van herkomst, met name naaste familiebanden. De kinderen kunnen bij een terugkeer dus opgenomen worden binnen hun ruimer familiaal kader. Betrokkenen tonen niet aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn, integendeel zij beschikken nog over verschillende sociale contacten waarop zij beroep kunnen doen. We merken verder op dat, gelet op de nog jonge leeftijd van hun twee jongste kinderen (namelijk vier jaar en vijf jaar), er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr; 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Wat hun twee oudste kinderen betreft, merken we op dat hun beider asielinterviews, die plaatsvonden op 18.01.2019 voor Redha en op 11.02.2022 voor Sajjad, in het Arabisch gebeurden. Hieruit blijkt aldus dat de moedertaal van hun twee zoons wel degelijk het Arabisch is, niettegenstaande het mogelijk is dat zij daarnaast ook Nederlands spreken. Hun beide zoons zijn ook in Irak geboren en kwamen pas op acht- en elfjarige leeftijd naar België, zodat aangenomen mag worden dat zij reeds scholing genoten in het land van herkomst voor hun komst naar België.

Hun jongste kinderen kunnen aldus hun basisonderwijs opstarten in het land van herkomst en hun twee oudste kinderen kunnen hun scholing daar verderzetten aangezien betrokkenen het niet aannemelijk maken dat zij een dergelijke taal-en culturele achterstand zouden hebben dat zij niet meer zouden kunnen aansluiten op school. Betrokkenen tonen niet aan dat hun kinderen hier, buiten hun kerngezin, hechte sociale banden opbouwden.

Hoewel betrokkenen 27 getuigenverklaringen voorleggen, is er daarvan slechts één die specifiek over hun zoon S. gaat. Uit de voorgelegde stukken blijkt verder dat hun zoons in 2016 deelname aan voetbaltrainingen. Verder worden er geen bewijzen voorgelegd van hechte opgebouwde banden of van deelname aan buitenschoolse activiteiten. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat het belang van hun kinderen geschaad zal worden bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Betrokkenen beroept zich op het feit dat zij geen enkele garantie hebben dat hun terugkeer slechts tijdelijk zou zijn omdat de dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst. We merken echter op dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de concrete behandelingsduur- en resultaat van de verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure. Deze is namelijk afhankelijk van allerhande factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. (RVV, arrest 244112 van 16 november 2020). Evenmin kan van een bestuur verwacht worden om zich op voorhand uit te spreken over het resultaat van deze aanvraag of van het bestuur te eisen dat er een positief gevolg aan wordt verleend.

Mijnheer beroept zich op zijn tewerkstelling in België als buitengewone omstandigheid. Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld is, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 29.06.2021 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkenen beroepen zich op de zogenaamde 'omzendbrief Turtelboom'. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathélet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij reeds zes jaar ononderbroken in België zouden verblijven, dat zij zeer goed geïntegreerd zouden zijn, dat zij volledig verankerd zouden zijn in de Belgische samenleving, dat zij hier een sociaal vangnet opgebouwd zouden hebben, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking, dat zij een duurzame vrienden-en kennissenkring opgebouwd zouden hebben, dat zij serieuze inspanningen gedaan zouden hebben om Nederlands te leren, dat zij een meerwaarde zouden betekenen voor de samenleving, dat zij allemaal perfect Nederlands zouden spreken, dat er sprake zou zijn van een doorgedreven wil om zich te integreren, dat zij op economisch gebied aanzienlijke inspanningen zouden willen leveren, dat er sprake zou zijn van een zeer duidelijke werkbereidheid, dat hun zoon reeds tewerkgesteld zou zijn geweest als student, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat het centrum van hun belangen zich in België zou bevinden, dat zij beiden een certificaat Nederlands richtgraad 1 voorleggen evenals bijhorende deelcertificaten, hun attest van inburgering van mevrouw, hun attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie, verschillende arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid voor mijnheer, het aanslagbiljet van de belastingen voor het aanslagjaar 2020, verschillende loonfiches van mijnheer, 27 getuigenverklaringen, verschillende foto's van de kinderen en het gezin, een krantenartikel over hen, bewijzen van tewerkstelling in het Fedasil centrum van hun oudste zoon als keukenhulp en attesten inzake kinderopvang betaald in inkomstenjaar 2021) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt aan de tweede verzoekende partij het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Zij dient zich daarbij te laten vergezellen van haar drie minderjarige kinderen. De motieven van dit bevel luiden als volgt:

"REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28.01.2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 25.06.2021 werd door de Raad vóór Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft In het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

1.3. Met de derde bestreden beslissing wordt aan de eerste verzoekende partij, de vader van het gezin, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De motieven van dit bevel luiden als volgt:

"REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28 01.2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing Inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 25.06.2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.4. Met de vierde bestreden beslissing wordt aan de derde verzoekende partij, de meerderjarige zoon van het gezin, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De motieven van dit bevel luiden als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29.01.2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 25.06.2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1^o, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Samenvoeging

Gelet op de verknochtheid tussen de verschillende bestreden beslissingen die alle betrekking hebben op de leden van hetzelfde gezin, komt het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast over om de zaken samen te behandelen.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Het enig middel is onder meer afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht. De verzoekende partijen wijzen erop dat zij op het moment van de aanvraag gedurende zes jaar, en op het moment van de beslissing zeven jaar ononderbroken in België hebben verbleven. Zij stellen in die context onder meer ook dat de oudste kinderen gedurende deze hele periode steeds schoolliepen in België en dat zij hier hun meest vormende jaren hebben doorgebracht. Zij benadrukken dat 27 getuigenverklaringen werden voorgelegd om de sociale banden van de kinderen aan te tonen die alle zeer uitgebreid en persoonlijk van aard zijn en dus geen standaardverklaringen zijn, dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld door te stellen dat slechts één stuk specifiek betrekking heeft op de jongste zoon van verzoekers, terwijl in verschillende verklaringen over deze zoon wordt gesproken, dat het bestuur, bij alle maatregelen die kinderen betreffen, het belang van het kind als eerste overweging voorop moeten stellen. Vervolgens stellen zij:

“Aangaande het hoger belang van het kind heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich in het kader van artikel 8 van het EVRM reeds herhaaldelijk uitgesproken. Door het Hof wordt bijzondere aandacht besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test:

“the Court observes that the best interests of the applicant’s children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. ”

En verder:

"It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it." (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118-120).

Zie ook in het kader van de proportionaliteit:

"Lorsqu'il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d'un âge où ils peuvent s'adapter à un environnement différent (voir parmi d'autres, Darren Omoregie et autres, précité, §66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu'il s'agit de familles avec enfants, l'intérêt supérieur de l'enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l'évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention." (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, § 143 -144):

Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen verwijderingsmaatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben (RvV nr. 258 896, 20 juli 2021).

Deze redenering wordt door de Raad herhaald in het arrest nr. 265.069 van 7 december 2021. In dit arrest stelde de Raad dat het motief van DVZ dat een 14-jarig kind nog voldoende jong zou zijn om in Nigeria een nieuw leven op te bouwen, onredelijk is.

In casu heeft de gemachtigde niet op afdoende wijze de vraag gesteld naar de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de vereiste om de aanvraag tot verblijfsmachtiging in het herkomstland in te dienen, hierbij rekening houdend met de leeftijd en de vraag of zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen, zoals vereist door rechtspraak van het Hof.

Het is praktisch onhaalbaar en niet geheel proportioneel moesten de kinderen samen met hun ouders de aanvraag doen in Irak. De twee oudste kinderen hebben de leeftijd van 16 en 18 jaar. Het kan onmogelijk van hen verwacht worden dat zij een nieuw leven kunnen opbouwen in Irak. Zij zijn op zeer jonge leeftijd in België aangekomen en voor hen is België hun thuisland.

Er wordt ook gesteld dat de twee oudste kinderen Arabisch spreken. Echter is het spreken van Arabisch iets geheel anders dan de taal kunnen lezen en schrijven, wat broodnodig is om onderwijs te kunnen genieten in Irak.

Verder wordt er gesteld dat verzoekers niet aantonen dat "Irak niet eveneens alles zouden doen wat in hun macht ligt om kinderrechten te verwezenlijken". Na een simpele opzoeking blijkt dat Irak op plaats 164 van de 185 staat wanneer het gaat om het naleven van kinderrechten. Dit op basis van recht op leven, recht op gezondheid, recht op onderwijs, recht op bescherming en de mogelijkheid om kinderrechten te verwezenlijken. Het argument van verwerende partij raakt dusdanig kant noch wal.

Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat op afdoende wijze is gemotiveerd door de gemachtigde waarom de voorliggende situatie van een gezin met vier kinderen waarvan de twee oudste reeds het gehele middelbaar in België hebben doorlopen en de jongere kinderen de taal van het herkomstland niet zouden machtig zijn, geen element is dat het bijzonder moeilijk maakt de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

De motivering van de bestreden beslissing is op dit punt kennelijk onredelijk.

De motiveringsplicht wordt geschonden.

Tevens schendt de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel."

Verder stellen de verzoekers ook nog dat de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging bevat.

Er dient met hun reële situatie rekening gehouden te worden en dus met het geheel van omstandigheden die door verzoekers als buitengewoon werden opgeworpen. De diverse omstandigheden worden in de bestreden beslissing echter ieder op zich en los van de gehele problematiek van verzoekers verworpen. Hierdoor heeft de verwerende partij zowel het proportionaliteits- als het redelijkheidsbeginsel geschonden. Tevens is er sprake van een schending van de zorgvuldigs- en motiveringsverplichting die dergelijke isolatie van omstandigheden niet toelaat, zo stellen zij nog.

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 58; ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 en 60).

Het spreekt voor zich dat bij de belangenafweging ter zake het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden gerespecteerd, hetgeen impliceert dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden en dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Verzoekers stellen dat de verwerende partij de praktische haalbaarheid en de proportionaliteit niet voor ogen heeft gehad bij het beoordelen van de vraag of de aanvraag in het herkomstland kan worden ingediend, rekening houdend met het geheel van de omstandigheden, de leeftijd van de kinderen en de vraag of zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen, zoals dat is vereist door het EHRM.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij over de algemene situatie van de kinderen heeft gemotiveerd dat de bestaande gezinseenheid blijft behouden, dat ter staving van de sociale banden van ouders en kinderen 27 getuigenverklaringen worden voorgelegd en één bewijs van voetbalactiviteiten in 2016, dat slechts één verklaring specifiek over zoon S. handelt, dat de normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen, dat niet wordt aangetoond dat de banden die zij hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat ze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen en dat het slechts een tijdelijke scheiding betreft, dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de kinderen geen enkele band hebben met Irak, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Irak niet zouden kunnen aansluiten op school, dat alle kinderen via hun ouders een band hebben met Irak en dat er mag worden van uitgegaan dat zij hun kinderen de taal en de cultuur hebben bijgebracht zeker gelet op het feit dat zij nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en dus moeten beseft hebben dat hun verblijf slechts voorlopig was.

Wat de twee oudste kinderen van het gezin betreft, met name de twee zonen S. en R., wordt gesteld dat niet is aangetoond dat scholing niet kan worden verkregen in het land van herkomst, dat de scholing plaatsvond in precair verblijf, dat de ouders de keuze hebben gemaakt dit precaire verblijf voor te zetten, dat één en ander slechts aangeeft dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd, dat er mag worden van uitgegaan dat de kinderen reeds scholing hebben genoten in Irak en dat de ouders de keuze hebben gemaakt om deze scholing te onderbreken, dat zij niet aantonen waarom wat toen kon nu niet meer zou kunnen of ernstige schade zou toebrengen, dat de oudste zoon inmiddels meerderjarig is en niet meer leerplichtig, en dat zij hun asielinterviews in het Arabisch hebben afgelegd, met behulp van een tolk, zodat het vaststaat dat hun moedertaal Arabisch is en zij daarnaast ook Nederlands spreken.

Wat betreft het hoger belang van de kinderen herhaalt de verwerende partij dat niet is aangetoond dat scholing niet kan worden verkregen in het land van herkomst, dat niet wordt aangetoond dat de kinderen in Irak hun persoonlijke talenten, geestelijke en lichamelijke vermogens niet zouden kunnen ontplooiën, dat zij niet van hun ouders gescheiden zullen worden, dat niet is aangetoond dat er geen toegang zou zijn tot gezondheidsvoorzieningen, dat niet is aangetoond dat Irak niet al het mogelijk zou doen om kinderrechten te verwezenlijken, dat het niet aannemelijk wordt gemaakt dat het hoger belang van de kinderen wordt geschaad door een tijdelijke terugkeer naar Irak, dat de gezinseenheid behouden blijft, dat uit de negatieve afsluiting van de asielprocedures blijkt dat er geen ernstige moeilijkheden moeten worden gevreesd, dat de kinderen bij terugkeer kunnen worden opgenomen binnen een ruimer familiaal kader, dat wat de twee jongste kinderen betreft, kan worden aangenomen dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen beschikken aan taal en onderwijs in het land van herkomst. Wat de oudste kinderen betreft, wordt herhaald dat zij hun asielinterviews aflegden in het Arabisch zodat er van kan worden uitgegaan dat dit hun moedertaal is, dat zij in Irak zijn geboren en pas op acht- en elfjarige leeftijd naar België zijn gekomen, zodat er mag van worden uitgegaan dat zij reeds scholing genoten in Irak en niet is aangetoond dat er een culturele en taalachterstand is dat zij niet kunnen aansluiten op school. Verder wordt herhaald dat geen bewijzen worden voorgelegd van hechte of opgebouwde banden of van deelname aan buitenschoolse activiteiten.

De Raad wijst erop dat, zoals de verwerende partij terecht heeft vastgesteld, de oudste zoon van het gezin inmiddels meerderjarig is, zodat zijn situatie niet langer kan worden betrokken bij de beoordeling in het licht van het hoger belang van het kind.

Daargelaten de situatie van de twee jongste kinderen, moet worden vastgesteld, zoals de ouders benadrukken, dat niet wordt betwist dat zoon S. op zeer jonge leeftijd – toen hij acht was – in 2015 naar België is gekomen. Evenmin wordt betwist dat hij al die tijd in België school heeft gelopen, meer bepaald vanaf het eerste leerjaar. De verwerende partij stelt dan wel dat geen bewijs wordt voorgelegd van intense sociale banden die een normale binding met België zouden overstijgen, maar zij gaat eraan voorbij dat de jongen, die op het moment van het nemen van de bestreden beslissing 15,5 jaar oud was zijn vormende jaren in België heeft doorgebracht, zoals dat overigens ook in de aanvraag om machtiging werd gesteld,

en waarbij in alle redelijkheid mag worden aangenomen dat de schoolomgeving het leeuwendeel vormt van de sociale context van de middelbare scholier die hij inmiddels is. Bovendien wijst de verwerende partij er verkeerdelijk op dat er weliswaar 27 getuigenverklaringen voorliggen maar dat daarvan slechts 1 betrekking zou hebben op zoon S. Niets is minder waar: in verschillende van de verklaringen wordt gewezen op de inspanningen die S. heeft geleverd op het vlak van het leren van de taal, op het feit dat hij inmiddels vlot Nederlands spreekt, op de vele vrienden die hij heeft op school, op zijn integratie en op het feit dat de kinderen van het gezin onderling Nederlands spreken. Verder wordt in verschillende verklaringen -ook nog in 2021- erop gewezen dat zoon S. voetbalt bij de voetbalclub in A., waar hij, samen met zijn oudere broer, ook veel vrienden heeft gemaakt. Niet alleen getuigt de beoordeling van de door verzoekers bijgebrachte stukken niet van de vereiste zorgvuldigheid, ook moet worden vastgesteld dat in het licht van de geschetste omstandigheden -en meer in het bijzonder de leeftijd waarop S. in België is aangekomen, zijn ononderbroken verblijfsduur sedert 2015, zijn ononderbroken scholing in België sedert het eerste leerjaar en de vele getuigenverklaringen waarin wordt gewezen op zijn integratie, het kennelijk onredelijk is te stellen dat niet wordt aangetoond dat de banden die hij heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit.

Verder, wat zijn scholing betreft, kan de verwerende partij weliswaar worden bijgetreden waar zij vaststelt dat S. het gehoor inzake zijn verzoek om internationale bescherming in het Arabisch heeft afgelegd, maar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij, als minderjarige, werd bijgestaan door zijn moeder, hetgeen wellicht één en ander verklaart. Bovendien staat deze vaststelling er niet aan in de weg dat, zelfs indien Arabisch zijn moedertaal is, moet worden herhaald dat S. in België school loopt sedert het eerste leerjaar en thans al enige jaren een middelbare scholier is. Zoals in het verzoekschrift wordt gesteld, impliceert het feit dat hij Arabisch spreekt in de gegeven omstandigheden niet dat hij het kan lezen en schrijven op een niveau dat hem toelaat aan te sluiten bij het schoolsysteem in Irak. Het gegeven dat het zou gaan om een tijdelijke terugkeer, doet daar geen afbreuk aan. Het feit dat zijn ouders de keuze hebben gemaakt om hun hoogstens preciaire verblijf voort te zetten, kan uiteraard niet aan hun minderjarige zoon S. worden verweten. Gelet op al deze vaststellingen is het kennelijk onredelijk van de verwerende partij om ervan uit te gaan dat S. thans nog het vermogen heeft om zich aan te passen aan de omstandigheden in zijn land van herkomst, zelfs al heeft hij via zijn ouders nog een band met Irak, kan hij terugkeren met zijn gezin, spreekt hij de taal en is er nog een netwerk aanwezig in het land van herkomst. Nu de jongen op het moment van de bestreden beslissing 15,5 jaar oud was en gelet op zijn scholing die sedert zijn achtste levensjaar in het Nederlands heeft plaatsgevonden, is het motief dat zijn ouders er destijds voor hebben geopteerd om zijn scholing in Irak te onderbreken zodat niet valt in te zien waarom dat nu ook niet zou kunnen, niet van aard om daar anders over te doen denken.

3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld over het hoger belang van minderjarige zoon S. Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De repliek in de nota van de verwerende partij brengt geen soelaas. Immers, zij verwijst slechts naar de motieven die ter zake reeds ondeugdelijk werden bevonden, zonder meer.

4. Onderzoek van de beroepen gericht tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissingen

4.1. In de verzoekschriften wordt onder meer de schending aangevoerd van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, omdat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet te verzoenen valt met het hoger belang van het kind.

4.2. Gelet op hetgeen reeds onder punt 3 van dit arrest werd geoordeeld, kunnen zij op dit vlak worden bijgetreden. Eén en ander leidt tot de vernietiging van de bevelen die werden genomen in hoofde van de eerste verzoeker en tweede verzoekster, ouders van het gezin die zich moeten laten vergezellen door hun minderjarige kinderen. Verder blijkt uit niets dat derde verzoeker R., als jongvolwassene, zijn kerngezin heeft verlaten zodat een gezinsleven tussen de verschillende verzoekers moet worden aangenomen. Om een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM te vermijden moet ook het bevel dat in zinnen hoofde werd genomen worden vernietigd.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken, gekend onder de nrs. X X X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 september 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 3

De beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming, worden vernietigd.

Artikel 4

De kosten van het beroep (in de zaak RvV X), begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS